

Troost – Mieke van Tilburg hanteert in haar Koelhuis met gemak een twintigmetersamenleving

ACHTERHOEK - Van lockdown tot lente kijken we terug- en vooruit met prominente Achterhoekers over wat deze tijd hen gebracht heeft. Gekooid en ontdooid halen zij de scherpe kantjes van de realiteit af met momenten die hen terugbrengen naar de basis; troost tijdens gemis.

Door Eva Schuurman

Mieke van Tilburg bestiert met haar man Bert Hoogeveen het Koelhuis in Zutphen, samen met een team van schapen met vijf poten vormen ze een veelzijdige kudde die creatief graast in wat er over is; een landschap dat met hen herrijst, omdat ze zich allen bewust zijn van wat er nog wel kan: "Natuurlijk zijn mensen het ook zat, maar ik ben me bewuster van die andere kant."

Een kant waarbij ze bijvoorbeeld met haar team een checklist doorloopt met dingen die veel tijd- maar weinig geld kosten, want ook het schilderen van picknickbanken moet gebeuren. Het is wellicht gemakkelijk om te zeggen dat het in een pakhuis niet de bedoeling is bij de pakken neer te gaan zitten, maar dat is exact wat ze in het Koelhuis doen. "We hebben

een fantastisch team dat ervoor kiest hier merendeels te zijn, ook al mogen ze vanuit huis werken."

In het Koelhuis kan men moeiteloos een twintigmetersamenleving in stand houden, want ruimte is er genoeg: "Ik weet de helft van de tijd niet waar Bert mee bezig is, en andersom is dat ook zo." Zegt Mieke over het samenwerken met haar levenspartner, ze doen allebei hun eigen ding en vertellen elkaar - net als andere echtelieden - aan het einde van de dag wat hen is overkomen. De carnavaalsoutfit waarin Mieke hem lang geleden aan de toog in Groenlo trof verraadde al dat hij goed kan roeien met de riemen die er zijn: "Hij zat er met een zwemvest en een peddel." Dus dat ze nu samen in de Noorderhaven huizen is wellicht altijd voorbestemd geweest. "Ik had een zwart hoedje op, dat vond hij leuk." Al was het geen kapiteinshoed, want ze doen het onherroepelijk samen. "We zijn heel erg een team. Bert visualiseert en ik verwoord, ik kijk in de verte en Bert is in het nu."

En daaromheen beweegt een team van duizendpoten die bijvoorbeeld zowel filmer als floormanager zijn, voed-

Aan de toog van Mieke van Tilburg is het glas altijd halfvol, beeld: Josine Breukink Fotografie

sel- en interieurspecialist. Een team dat op woensdag patat met kroketten uit eigen keuken eet. "Welk coronadiet eet ze ook volgen, dit slaan ze niet over." Omdat het hele Koelhuis dan naar verse friet geurt en deze met net zoveel aandacht uit de aardappels is gestoken als haar eigen vader

zijn asperges uit de bedden stak. "We waren één van de eersten met asperges in de Achterhoek en aten ze tot vervelens aan toe." Toch is daar ontsproten wat Mieke zich nog altijd bewust is: "Je moet zorgvuldig omgaan met wat je kweekt." Haar vader plantte asperges, haar moeder kwam

van de boerderij en hun dochter Mieke bouwt door heel het land aan cultureel erfgoed.

Waar mogelijk geeft ze altijd met alle liefde een podium aan cultuurmakers. "Juist in het patroon van deze tijd heb je behoefte aan iets dat onverwacht is. Cultuur kan je

raken en heeft impact." En dat is belangrijk, want het afgelopen jaar liet ons teruggaan naar de basis; naar de kleine dingen, naar het genieten van een lokale, ambachtelijke kaas en intensiever en warmer contact met de mensen om je heen: "Soms heb ik iemand van een instantie aan de lijn die me dan ineens heel menselijk vertelt op een zolderkamertje aan het werk te zijn." En dat troost, zoals de meubels uit haar ouderlijk huis dat op hun nieuwe plek in het Koelhuis ook doen: "De kast van mijn ouders, hun oude bankje, ze staan verspreid door het gebouw."

Want Mieke voelt zich, vanwege haar grotendeels Achterhoekse opvoeding, enorm verwant met de streek. "Komt dit artikel ook in de Groenlose Gids?", vraagt ze. "Mijn vader is 89 en doet nu niets liever dan lekker naar buiten gaan en Groenlose bekenden tegenkomen." En daarnaast houdt hij bevlogen bij wat de kinderen zoal doen. Zijn Mieke zet haar Bourgondische opvoeding voort in een Koelhuis dat eens de zomerboter voor de winter bewaarde. En als deze krant op zijn mat valt beseft zij ongetwijfeld eens te meer met haar neus in de botter gevallen te zijn.